

Catrene

George Topârceanu

„N-o să mai iubesc”, zisese
Biată-mi inimă naivă,
Dar văzându-te pe tine,
A căzut în recidivă.

Supărările iubirii
Sunt ca ploile cu soare:
Repezi, dar cu cât mai repezi
Cu atât mai trecătoare.

Musafiri la mine-acasă,
Fără să-i poftesc vreodată,
Am un șoarec, doi pâinjeni
Și, din când în când, o fată.

La fereastra ta-mi zâmbiră
Toate florile din glastră,
Numai floarea cea mai dulce
A fugit de la fereastră.

Cum pierzi noaptea cu cititul!
Am trecut din întâmplare
Și-mi venea, așa, să intru
Și să suflu-n lumânare...

Zici că la război, iubito,
Vii cu mine fără preget...
O, dar cum plângeai asară,
Când te-ai înțepat la deget!

Greu mi-i, dragă, fără tine
Și te chem de-atâtea ori, –
Nu din zori și până-n sară,
Cât din sară până-n zori...

Multe-i spun când nu m-ascultă,
Dar tresar și tac din gură
Când, c-un zâmbet, își ridică
Ochii de pe cusătură.

Ochii negri, fața albă
Păr întunecat și mare,
Inima – un sloi de gheață.

Alte semnalmente: n-are.

Draga mea, fără cuvinte,
Doar din ochi pricepe toate.
Numai cât mă uit la dânsa
Și-mi răspunde: „Nu se poate!”

„Toate-s vechi”, a zis poetul...
Chiar și cântecul acesta
A mai fost, odinioară,
Publicat în Zend-Avesta.